

Met trots stellen wij voor

Mama & Papa met Flair 2012

Georgina Verbaan en Guus Meeuwis

VEELZIJDIG, OPEN, LIEFDEVOL, TOEGEWIJD & HUMORISTISCH

ZIJ ÉÉN KIND EN HIJ
INMIDDELS VIER.
EEN OPENHARTIG
DUBBELINTERVIEW
OVER EEN VAN DE
MOOIESTE ROLLEN
IN HET LEVEN:
DIE VAN VADER
EN MOEDER.

Links: roze jurk Georgina H&M.
Gele jurk Georgina Edith & Ella.
Blouse Guus Scotch & Soda via
Voorwinden. Gilet Cavallaro. Jeans
Gabba via Johnny
at the Spot.

Gefeliciteerd, jullie zijn Papa en Mama met Flair 2012. Hoe voelt dat?

Guus: 'Ik was verrast, de oudste is elf, de jongste twee: ik ben al zo lang vader. Zo veel aandacht wordt daar niet aan besteed. Ja, door mij natuurlijk wel, haha. Maar niet door de media. Aan tafel werd ook wel verbaasd gereageerd. 'Wat? Jij? Papa met Flair?' Maar dat was meer om te pesten. Hoop ik.'

Georgina: 'Ik vind het heel leuk dat ik verkozen ben. Ik ben een trotse en blijde moeder. Maar ook moe. Ik voel me zo na dit eerste jaar allesbehalve iemand met flair. Het eerste half jaar sliep Odilia weinig en ze huilde veel. Daarna is ze goed gaan slapen, maar heb ik het niet meer opgepakt. In mijn hoofd hoor ik haar de hele nacht door. Dan maak ik mijn vriend wakker: 'Jij hoort haar toch ook?' We hebben een babyfoon naast het bed, maar ik blijf alert of ik haar hoor. Sinds Odilia er is, kan ik niet meer in die echt diepe slaap komen.'

Guus: 'Als je een kind hebt, zit je altijd in zo'n alerte modus. Al denk ik dat moeders dat sterker hebben dan vaders. Ik heb het minder dan mijn vrouw. Behalve toen zij geen borstvoeding meer gaf en ik ook verantwoordelijk was voor de flesjes. Je ligt onbewust de hele nacht te luisteren of je de baby hoort. Soms had ik mazzel: kwam ik thuis van een optreden en kon ik meteen een fles geven.'

Hoe doe je dat Guus, vier kinderen, allemaal op tijd gewassen en aangekleed op school?

Guus: 'Mijn vrouw Valerie is de manager bij ons thuis, maar ik krijg het inmiddels ook wel voor elkaar. Kwestie van plannen. De oudsten kunnen zich inmiddels zelf aankleden en terwijl ik hen naar school breng, slaapt de jongste nog. Als ik het hele zootje daar heb afgeleverd, snel ik naar huis en begin ik aan de volgende.'

Georgina: 'Ik vind het wel moeilijk, hoor. En dan heb jij er vier! In het eerste jaar was ik al blij als Odilia en ik om vijf uur 's middags aangekleed waren om boodschappen te gaan doen. Dan was het al donker. Ik ben gewoon erg chaotisch. Zo'n hele dag gaat op aan 'stomme dingen', zoals flesjes maken, luiers verschonen, onder gespuugde lakens wassen..'

Guus: 'Geloof me, het wordt steeds makkelijker. Er gaat

Georgina:

'IK WAS AL BLIJ ALS ODILIA EN IK OM VIJF UUR 'S MIDDAGS AANGEKLEED WAREN'

steeds een flesje af, een slaapje weg. Je wordt flexibeler en je leert als ouder je kind steeds beter kennen.'

Georgina: 'Zo ben ik erachter gekomen dat Odilia een meisje is dat veel regelmaat nodig heeft. Voor haar heb ik nu een goed ritme gevonden met twee slaapjes op gezette tijden. Daaromheen probeer ik mezelf aan te kleden. Maar elke dag verloopt anders. Soms moet ik filmen, soms niet. Voor haar probeer ik alles hetzelfde te houden, maar voor mezelf is het af en toe nog weinig gestructureerd. Daarnaast heeft mijn vriend, hij is trompetist, ook een onregelmatige baan. De ene dag werkt hij overdag, de andere 's avonds. Het is veel plannen. In het begin kwamen we er steeds weer veel te laat achter: 'Oh nee, moet jij morgenavond ook weg? Dat kan helemaal niet!' Daar hebben we van geleerd. Inmiddels hebben we een agenda waarin we mééstal proberen in te vullen wie welke dag wat heeft.'

Guus: 'Dat is de grootste uitdaging met het onregelmatige werk dat wij hebben. Mijn vrouw Valerie is gestopt met werken toen ze zwanger was van Teun. Niet omdat het moest van mij, maar omdat ze thuis en op haar werk steeds het gevoel had dat ze te laat kwam.'

Georgina: 'Ik herken dat gevoel wel. Op mijn werk zat ik alleen maar aan thuis te denken, thuis had ik het gevoel dat ik mijn werk niet goed had gedaan. Ik deed alles half. Als ik aan het werk was en ik Odilia hoorde huilen als ik naar huis belde, kon ik de rest van de dag alleen maar denken: ik moet naar huis! Ik miste haar verschrikkelijk.'

Liep je jezelf voorbij?

'Ja. Heel erg. Ik had voor mijn gevoel lang niet gewerkt, al was het tot het einde van mijn zwangerschap. Maandenlang had ik geen inkomsten, daarna ben ik als een gek allerlei klussen gaan aannemen. Als actrice heb je geen zwangerschapsverlof, je werkt gewoon drie maanden niet. Ik had zo veel werk staan, >>

Jurkje Georgina Ted Baker. Colbert Guus Paul & Joe via Spoiled. Blouse Zara.

Georgina's familiefavorieten

Favoriete film 'Singing in the rain. Odilia zingt bijna alles mee.' **Spelletje** 'Paardje rijden. Nou, dat vindt Odilia het leukst.' **Speelgoed** 'Boekjes.' **Muziek** 'Kolderliedjes van Toon Hermans.' **Voorleesboek** 'Welkom op de Dierderij van Lida Dijkstra.' **Dagje weg** 'De kinderboerderij.' **Uitspraak van je kind** 'Odilia zegt vaak: Oh, lekker. Jam, jam, jam. Lekker, lekker. Hmm...'

Guus' familiefavorieten

Film 'Ratatouille.' **Tv-programma** 'BZT Show.' **Speelgoed** 'Een bal!' **Spelletje** 'Voetbal.' **Muziek** 'De top-40.' **Winkel** 'Een boekwinkel.' **Restaurant** 'Italiaan.' **Voorleesboek** 'Fantasia.' **Dagje weg** 'Naar de Efteling.' **Uitspraak van je kind** 'Momenteel is dat 'Lekkor!' Jules zegt geen 'ja', maar op alles 'Lekkor!'. Dat is zo grappig.'

Guus Meeuwis (39) is getrouwd met Valerie (39). Ze hebben vier kinderen: Pepijn (11), Sarah (8), Teun (5) en Jules (2). Georgina Verbaan (32) woont samen met Rob (36). Hun dochter Odilia is een jaar.

Oranje jasje Georgina Bas Koster. Jeans Kuyichi. Sleehakken Sacha. Colbert Guus Hans Ubbink. Blouse Hugo via Voorwinden. Jeans Gabba. Gympen Converse.

Colbert Zara. Blouse Paul & Joe
via Spoiled. Jeans Gabba via Johnny
at the Spot. Schoenen Jeffrey West.

Guus:

‘MIJN PAPADAG IS DOOR ALLE DRUKTE VERLOREN GEGAAN, MAAR WOENSDAGMIDDAG THUIS IS HEILIG’

dat het meteen heel erg druk werd. Ik dacht: andere moeders combineren ook hun werk met hun gezin. Dat moet ik toch ook kunnen? Ik weet nu dat ik het niet kan en dat ik het ook niet wil. Ik wil er voor Odilia zijn, ze is maar zo kort klein. Daarom heb ik besloten een aantal maanden nauwelijks werk aan te nemen, zodat ik volledig bij haar kan zijn. Dat voelt heerlijk.’

Hoe is de balans bij jou, Guus?

Guus: ‘Die is heel onregelmatig, dat blijft gewoon zo. Ik had ooit nog wel een papadag, maar die heb ik jammer genoeg niet meer. Soms loopt mijn agenda vol terwijl ik daar zelf nauwelijks erg in heb. Zeker nu ik ook vaak televisieopnames erbij heb voor *Ik Hou van Holland*. Er zijn een paar momenten in de week heilig: op woensdagmiddag probeer ik zo veel mogelijk thuis te zijn en op zaterdag wil ik langs de lijn van het voetbalveld staan. Meestal lukt dat. Ook wil ik de kinderen een paar keer per week zelf naar school brengen. Ik wil deel blijven uitmaken van het gezin, maar ze snappen gelukkig dat ik niet altijd overal bij kan zijn.’

Georgina: ‘Vier kinderen. Dan ben je ze dus de hele dag aan het brengen en halen.’

Guus: ‘Klopt. Papa en Mama-taxi worden we ook wel genoemd. Maar de oudste kan inmiddels zelf op de fiets...’

Georgina: ‘Oooooh, doodeng! Vond je dat niet doodeng?’

Guus: ‘Natuurlijk. Toen mijn broer de oudste voor het eerst in de stad alleen zag rondlopen met een bal belde hij me in paniek: ‘Pepijn! Alleen op straat! Met een bal!’ Maar ja, je moet ze toch een keer laten gaan. Als hij maar op tijd thuis is, anders ben ik wel in alle staten.’

Georgina: ‘Ik was altijd heel erg tegen mobiele telefoons voor kinderen. Nu denk ik: volhangen met apparatuur! Zo veel mogelijk. Ik wil weten waar ze is, haha.’

Is het moeilijk, dat loslaten?

Guus: ‘Heel erg. Mijn kinderen kunnen prima met z’n drieën naar school lopen, het is een wandelingetje van drie minuten. Pepijn zegt ook vaak genoeg: ‘Blijf maar thuis, pap. Ik loop wel.’ Maar ik wil het gewoon nog niet.’

Georgina: ‘Ik heb mijn eerste loslaatmomentjes inmiddels ook gehad toen Odilia naar de opvang ging en de oppas aan huis kwam. De opvang vind ik nu wel oké, omdat ik zie dat zij zich er goed voelt en alle kindjes kent. Oma, de moeder van Rob, komt vaak oppassen en logeren en daar ben ik zo blij mee en dankbaar voor. Al was ik laatst met Rob een avondje in Rotterdam en toen vond ik dat we wel érg ver bij haar vandaan waren. Odilia heeft nog nooit ergens gelogeed. Dat durf ik nog niet aan. Voor mijn gevoel weten wij het beste wat ze wil. In de eerste periode heeft ze heel veel gehuild, Rob en ik waren de enigen die haar konden troosten. Ik moest er niet aan denken dat zij bij opa en oma zou zijn en niemand haar kon troosten. Een verschrikkelijk idee. Nu ze ouder wordt, kan ze beter aangeven wat ze wil, ze kan een beetje praten. Dus haar eerste logeerpartijtje komt vast snel.’

Guus: ‘Je moet wel met z’n tweeën af en toe even weg, hoor. Valerie en ik deden dat ook al toen Pepijn nog klein was, een weekendje of een weekje.’

Georgina: ‘Oh nee, dat kan ik me nog niet voorstellen. Alhoewel, als ik er vier zou hebben...Haha.’

Guus: ‘Het is wel goed om soms alles even los te laten en tijd voor jezelf te hebben.’

Had je van tevoren verwacht dat je zo bezorgd zou zijn?

Georgina: ‘Ik had eigenlijk helemaal geen idee hoe het zou zijn.’

Guus: ‘Dat is het mooie. Als je lid wilt worden van een club, vraag je je af hoe het is. En als je het bent, hoeft je niks meer te vragen.’

En, hoe bevalt het bij de club?

Georgina: ‘Ik vond het best heftig, vooral dat eerste jaar was best moeilijk. Die enorme verantwoordelijkheid... Ik voelde: >>

Georgina:

‘DAT IK ZWANGER BLEEK, WAS EEN VERRASSING, MAAR WEL DE MOOISTE OOI’

het wordt nooit meer hetzelfde. Ik kan nooit meer ergens staan en me geen moeder voelen. Ik zit met duizend kleine touwtjes aan haar vast, voor altijd. Ergens vond ik dat een fijn idee, maar ik denk ook: aan mij? Wie wil er nou aan mij vastzitten? Dood- en doodeng. Ik kan zo veel verkeerd doen. Er zijn zo veel enge dingen die ik per ongeluk verkeerd kan doen. Misschien is het maar goed dat ik daaraan denk, daarvoor ben ik extra voorzichtig. Het is genieten met een laagje zorg erover.’

Guus: ‘Al moet ik wel elf jaar terugdenken, ik herken de onzekerheid. De eerste keer dat de kraamhulp wegging, zaten wij met de handen in het haar. Zo van: ehh, oké. Nu moeten wij.’

Georgina: ‘Ik was juist blij dat de kraamhulp wegging. Jaja, nu weten we het wel. Ik vond het vervelend om iemand in huis te hebben, hoe aardig ze ook was. Laat ons maar met z’n drieën.’

Guus: ‘Ik ben bij de eerste langer thuisgebleven dan bij de laatste. Alles is dan zo nieuw.’

Georgina: ‘Overweldigend. En eng ook. Odilia was het eerste jaar veel ziek, bijna continu. Koorts, hoesten, piepen, stralen kots: elke keer had ze weer iets nieuws. Stuiptjes en oogjes die naar achteren rolden. Het was verschrikkelijk. Ik ben wel een paar keer over straat met dat kleine pakketje in mijn armen naar de huisarts gerend. Vreselijk. Uiteindelijk bleek het steeds niks ernstigs. Die huisarts zal wel gedacht hebben: daar heb je hen weer.’

Guus: ‘Dat is je vak, vriend. Je zult een keer niet naar de arts gaan en er is wel iets aan de hand...’

Georgina: ‘Ik ben blij dat ze nu wat groter is, dat het kleine, kwetsbare eraf is. Het is nu zo leuk.’

Guus: ‘Het wordt ook echt steeds makkelijker. Tussen al mijn kinderen zit zo’n tweeënhalf jaar. Dat scheelt, de één was uit de luiers toen de volgende kwam. Het is nooit een bewuste

keuze geweest, maar het liep zo. We hebben ons ook weleens afgevraagd: willen we echt nog een keer die luiers in? Het antwoord was altijd: ja, waarom niet?’

Georgina: ‘Hoe oud was jij bij de eerste?’

Guus: ‘Achtentwintig. Dat lijkt jong, maar we hadden toen al een huis en beiden een baan. Het paste gewoon bij ons.’

Georgina: ‘Bij mij was het niet gepland, maar dat past juist wel weer bij mij. Ik had weleens over kinderen gedacht, maar dan meer in de trant van: misschien moet ik mijn eieren laten invriezen. Voor later. Dat ik zwanger bleek, was dus een verrassing, maar wel een de leukste en mooiste ooit.’

Guus: ‘Een verrassingsei!’

Herkennen jullie jezelf in je kinderen?

Guus: ‘Ik wist niet wat ik meemaakte tijdens het eerste tienminutengesprek over Pepijn. Na drie minuten wilde ik al zeggen: ik zal voortaan beter mijn best doen. Ik kreeg precies te horen wat ik vroeger ook over mij zeiden. Uiteraard praten ze ook met een zachte G. De juffen van de peuterspeelzaal komen uit Tilburg, daar hebben ze een heel vreemde A. De kinderen kregen laatst een cd’tje met liedjes mee, zodat ze thuis konden oefenen. Hoorde ik ze zingen: ‘In de mèèèneschijn, in de mèèèneschijn.’ Je mag wel horen waar je vandaan komt, maar ik heb ze toch wel even verbeterd: ‘Het is manenschijn, hoor.’

Georgina: ‘Haha. Wij vermoeden dat Odilia muzikaal is, maar dat denkt vast iedere ouder over zijn kind. Dat kleine ventje - zo noemen we haar soms, omdat ze breeduit loopt en constant haar buik naar voren steekt - staat soms een kwartier te dansen op zelfverzonnen liedjes. Ze is ook wel heel snel afgeleid en dat heb ik ook. Hoe moet dat straks op school? Ik hoop niet dat ze op mij lijkt. Ik zag op school altijd een bromvlieg of boom die interessanter was dan de les.’

Aan enthousiasme over de kinderen ontbreekt het jullie niet. Zouden jullie er nog één willen?

Georgina: ‘Nou, ik ga eerst even bijslapen!’

Guus: ‘Toen Jules geboren werd, vroeg Pepijn: ‘Is het nu klaar, papa?’ ‘Ja jongen, nu is het klaar,’ zei ik.’

Rode jurk Georgina Modström. Sleehak Sacha. Colbert Guus Paul & Joe via Spoiled. Blouse Zara. Jeans Gabba. Gympen Converse.